СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIV. Ч. 184 НЮ ЙОРК і ДЖЕРЗІ СИТІ, четвер, 19-го вересня 1946. No. 184. NEW YORK and JERSEY CITY, Thursday, September 19, 1946. VOL. LIV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016, 4-0807. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE

ГОТОВІ РЕЄСТРУВАТИ БОЛЬШЕВИКІВ І ЇХ ПОПУТЧИКІВ

Пять літ вязниці або $10,000 грошевої кари, або одно й друге жде таких, урядників большевицьких організацій, які не зареєструють їх в департаменті справедливости. Такі є постанови закона, переведеного в конгресі в 1940 році, а досі не введеного в життя. Закон має на цілі перевести реєстрацію таких організацій, які мають на меті насильне скинення американського уряду. Він відноситься до комуністів і давніших німецьких бундовців і до таких, що підтримують їхні змагання. Мабуть під впливом такої загрози переведено в листопаді 1940 р. на конвенції Комуністичної Партії Америки ухвалу, щоб зірвати звязки з Москвою. Швидко опісля наспівша війна звела Америку зі Советами разом у спілку проти Гітлера, отже не було спромоги вводити закон в життя. Конгресмен Джері Вургис з Каліфорнії, який приготовив був начерк цього закону, розвинув тепер енергійну діяльність, щоб перевести закон у життя, бо тоді припиниться поширення комунізму, якому потурають або підтримують різні самолюбні елементи. Закон має виконати Генеральний Прокуратор Злучених Держав, бо комуністи після війни підтримують всіми силами політику Москви проти Злучених Держав.

Кампанія за викинення комуністів з електричної юнії.

Урядники відділу 801 юнії Електричних, Радіових і Машинових Робітників у Дейтон, в стейті Огайо, почали кампанію за усунення головних урядників юнії, вибраних на недавній конвенції, за їх приналежність до Комуністичної Партії. Предсідник відділу Генрі Стівенс твердить, що комуністи так розпаношилися в юнії, що вони стали загрозою для юнії.

ЗЛАГОДЖЕННЯ НАПРУЖЕННЯ В МОРСЬКІМ СТРАЙКУ.

У страйку торговельних моряків, членів юнії Конгресу Промислових Організацій (СІО), прийшло до злагодження напруження. У нюйорських доках пікетчики СІО забралися з деяких причалів і дозволили працювати робітникам при вантаженні кораблів, що їх пускають в рух моряки приналежні до Америкиканської Федерації Праці. Федеральні агенції натискають на власників кораблів, щоб вони пробували дійти до порозуміння зі страйкарями як найшвидше.

Страйк візників у Ню Йорку вже на викінченні. Зате значно поширився страйк серед автомобілевих робітників у Дітройті.

УРЯД МАЄ НА ОЦІ НОВУ ПОЛІТИКУ РОБІТНИЧИХ ЗАПЛАТ.

Президент Труман візвав дорадчий комітет Бюра Военної Стабілізації і Реконверзії, щоб цей комітет розглянув усю дотеперішню урядову політику стабілізації робітничих заплат і щоб дав вказівки, що зробити на випадок, коли прийде до скасування Ради Стабілізації Заплат. У виконанні такого доручення комітет іменував окремий підкомітет для таких справ, а до підкомітету ввійшли: д-р Джордж Тейлор, як предсідник; а як члени: Филип Морей, предсідник Конгресу Промислових Організацій, Анна Розенберг від публики і Нейтан Дак від Федерал Діпозит Іншюренс Компані. Звіт підкомісії має бути переданий дорадчому комітетові впродовж тижня.

РОСТЕ ЧИСЛО ЗАТРУДНЕНИХ РОБІТНИКІВ.

Бюро Робітничої Статистики у Вашингтоні оприлюднює, що число робітників, затруднених у промислових підприємствах, зросло в місяці серпні до цифри 39,828,000, отже 1,500,000 людей більше ніж було колинебудь після дня перемоги над Японією. Тут не враховано робітників у сільському господарстві та в інших ділянках праці.

АДМІРАЛ БЛАНДІ ЗА ПОВНУ КОНТРОЛЮ АТОМОВОЇ СИЛИ.

Адмірал В. Г. П. Бланді, який переводив досвіди з атомовою бомбою на Бікіні, висловив свій погляд на атомову силу з у промові на обіді Нейві Індостріял Асошіейшен в готелі Валдорф Асторія в Ню Йорку. Він каже, що досвід на Бікіні виказав страшну силу атомової бомби і це ще більше утвердило його в переконанні, що її треба дуже берегти. Він виявив, що в досвідах брало участь 150 літаків, 230 кораблів і 42,000 людей. При підводнім вибуху атомової бомби дно моря перемінилося на порох до такої міри, що нурці пірнули в цей пісок по пахи. Також дно під бомбою поглибилося на десять стіп.

СЕНАТОР ПЕПЕР КРИТИКУЄ ПРЕЗИДЕНТА.

На конвенції Братства Залізничників у Маямі на Флориді промовляв сенатор Клод Пепер, який є членом сенатської комісії для закордонних справ. Пепер станув по стороні Волеса, а президента схарактеризував як такого, що його „затроїли в робітничій справі, а також і в справі закордонної політики".

Волес розкриває свою політику супроти Советів у листі до президента

Секретар торгівлі Генрі Волес оприлюднив зміст свого листу, висланого до президента Трумана ще 23. липня в справі американської заграничної політики. Лист написаний на тодішне бажання президента, який хотів знати погляди всіх членів свого кабінету на політику супроти Росії. У свойому письмі Волес пропонує, щоб Америка згодилася на розумні засоби забезпеки для Советів і щоб для цієї справи була готова наразитися навіть на закид угодовости супроти Росії. Це треба зробити тому, писав Волес, бо американський нарід чує, що надходить війна й тому для її запобіження хоче озброїтися до крайності. Волес доражджував тоді також стриматися з освободжуванням атомової сили, доки Росія не зрівнається в цій справі з Америкою.

Оприлюднення листу Волеса викликало серед політичних кол велике негодування. З нагоди недавної промови Волеса паризька кореспондентка щоденника Ню Йорк Таймс Ен О'Гер МекКормик пише, що Волес зачинає свою політику звідти, звідки свого часу починав секретар Бирнс. Так звані ліберальні кола, які досі підтримували Волеса, гостро критикують його теперішне угодове становище супроти Росії.

Всеобіймаючий самостійницький рух в Україні

В останніх днях американська преса віддає знов багато уваги внутрішньо-політичному положенні в Советському Союзі, при чому на одне з перших місць большевицьких труднощів видвигається активне поширювання і скріплення українського самостійницького руху на всіх українських територіях. Гансон В. Болдвин, відомий знавець військових справ, аналізуючи в Ню Йорк Таймсі внутрішне положення в Советському Союзі у звязку зі саботажами (напр. у Владивостоцькому порті) та останньою чисткою, яку з наказу Сталіна переводить МВД (Міністерство Внутренних Дел, наслідник НКВД), стверджує, що „українці є неспокійні, навіяні тим самим українським націоналістичним, або сепаратистичним рухом, який від генерацій оживлює цей терен". Окреме закордонно-політичне значення приписує автор повній відставці Літвінова, перенесенню маршала Жукова з посту головнокомандуючого червоної армії на команданта Одеської Військової Округи та призначенню на дипльоматичний пост в Лондоні Ґеорґа Зарубіна, проти якого велося слідство за шпигунство в Канаді.

КАНАДА ПРИЙМЕ СКИТАЛЬЦІВ; БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ МЕДВІДЬ РЕВЕ.

На засіданні Економічної та Соціяльної Ради Обєднаних Держав дня 17. вересня канадський представник Поль Мартин заявив, що новий іміграційний плян канадського уряду відкриє двері Канади для багатьох европейських скитальців. Канадський уряд признав уже право постійного побуту для 3,500 скитальців, які приїхали до Канади на тимчасовий побут підчас війни і в останньому Канада вже погодилася на впущення 4,000 ветеранів польської армії. В проєкті є дальші пляни під цим оглядом. Большевицький представник Советської України д-р Лев Медвідь накинувся на англо-американську політику в таборах скитальців в Німеччині, Австрії та Італії, закидуючи їм, що вони там скривають „военних злочинців", що не дозволяють і перешкоджують в репатріяції советських громадян та що навіть відмовились дати советському урядові виказ імен военних втікачів зі Советського Союзу. Він теж заявив, що Советський Союз не буде піддержувати буджету нової Міжнародної Організації для Скитальців. Справу военних біженців в Економічній та та Соцяльній Раді передано окремому підкомітетові, в склад якого входять представники Канади, Китаю, Коломбії, Франції, Ливану, Перу, України, Советської Росії, Великої Британії, Злучених Держав та Югославії.

З АМЕРИКАНСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ПОЛЯ БОЮ В РАДІ БЕЗПЕКИ.

Рада Безпеки Обєднаних Держав майже від самого початку свого існування перемінилася в безпосереднє, або посереднє поле дипломатичних боїв між Советами і їх сателітами з одного боку, а західними демократіями з Америкою і Англією на чолі з другого. До чергового зудару між цими двома таборами прийшло й на засіданні дня 17. вересня. Польський представник Оскар Лянге завзято атакував виступ секретаря стейту Джеймса Бирнса в Штутґарті в справі західних кордноів Польщі, повторюючи слова Мануїльського, що над світом зависла безпосередня „загроза Мюнхена" та що Бирнс пропонує „відступлення частини польської території Німеччині". В грецькій справі Лянґе сконцентрував свою атаку на австралійського представника, що пропонував зняти з порядку нарад безпідставні обвинувачення Мануїльського проти Греції. Мануїльський зі свого боку виступав проти Великої Британії. Грецький представник ігнорував Мануїльського та наводив докази, що в Греції існує повна свобода, з правом висилки закордон фальшивих інформацій включно. Рішення в грецькій справі западе правдоподібно на черговому засіданні, але здогадуються, що америкнський представник поставить конкретну пропозицію, щоби на випадок прослідживання випадків на грецько-албанському кордоні, прослідити теж це, що діється на кордонах Югославії і Болгарії з Грецією. Предсідництво Ради Безпеки на один місяць перебрав советський представник А. Громико і загальну сенсацію викликав факт, що він почав вести свій „бизнес" в англійській мові, а не, як завжди досі в російській. На запитання кореспондентів Ґромико заявив, що це для нього „все одно".

МОЗОК І РОЗУМ. — Сотня делегатів на Конференцію Дорослої Молоді Стейту Ню Йорк на пятім зібранні в місті Олбені, вирішили, що як мозок так і краса потрібні для справи. Та, коли недостає краси, тоді гарний вигляд можна осягнути підштукуванням. Між учасниками дискусії поміщені на образку (зліва): Михайло Бараняк з Трой; Джена Кондо з Ренселер; Марія Стайвезент, примирниця; Орма Престон з Вилмингтон; Карло Очойскі з Ітаки.

ПОСТУП В НАРАДАХ МИРОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ В ПАРИЖІ

Мирова Конференція зробила деякий прогрес в нарадах над проектами мирових договорів з Італією, Мадярщиною, Болгарією, Румунією і Фінляндією. Військова комісія затвердила проєкт військової клявзулі в договорі з Італією та виказано більше одноздности в проєкті договору з Болгарією, при чому австралійський представник відкликав свою пропозицію на створення Міжнародного Трибуналу Людських Прав. На найбільші трудноці натрапляє справа Трієсту, проте, оптимісти вважають, що і цю справу вкінці вирішиться та що конференція закінчиться ще перед початком нарад Головної Асамблеї.

ПІДПИСАНО АНГЛО-ФРАНЦУЗЬКИЙ ДОГОВІР.

З Парижа повідомляють про підписання важливого господарського договору між Великою Британією та Францією, яким встановлюється норму заплати французьких боргів Англії на новій базі провіреного відношення між англійським стерлінгом і французьким франком. Франція винна Англії 110,000,000 фунтів стерлінців, які повинна сплатити в часі від 1950 по 1961 рік на договореній новій базі. Новому договорові приписується велике як господарське так і політичне значення в співпраці між цими двома західно-европейськими великодержавами.

ДО ВНУТРІШНЬОГО ПОЛОЖЕННЯ У ФРАНЦІЇ.

Герой французької визвольної війни проти німців ген. де Ґоль, який свого часу під напором комуністів був відступив від державного життя, починає знова приходити до щораз більшого голосу, насамперед у внутрішньо-французьких справах. Після недавної заяви Рене Капітена у Марсей, що де-Ґолівська Юнія поставить своїх кандидатів при найближчих виборах, та після атаки комуністів, що ген. де Ґоль задумує на зразок Гітлера перевести внутрішню революцію в країні, національний комітет згаданої Юнії виступив зі заявою, що він не є політичною партією та відкидає всяку „особисту владу", головно таку ген. де Ґоля. Комітет заявив, що його ціллю є „справедливий виборчий закон та зрівноважена конституція".

ТРАГЕДІЯ УКРАЇНКИ В БЕРЛІНІ.

З Берліна повідомляють, що українка Беня Джіраго (?) та поляк Михайло Болінскі малощо не були причиною найбільшого досі зудару між американцями і советськими вояками, що з черги викликало гострий американський протест перед советськими військовими властями. Згідно з розбіжними повідомленнями спільна американсько-советська стежа заарештувала Беню і Михайла і тоді советський майор Караматзов заявив, що українка є „зрадницею", бо вона підчас війни перебувала в Берліні, та що заарештованих повинна берегти тільки советська сторожа і наказав червоноармійцям відпровадити заарештованих до советської головної квартири. Американці спротивилися і тоді командант советської сторожі лейтенант Морозов наказав своїм пятьом людям оточити квартиру американської поліції де перебували заарештовані, що вони і зробили, скеровуючи свої ґвинтовки на американців. Морозов сам накинувся з лайкою на американського команданта полковника Роберта Чіла, заявляючи, що „американці є несловні, як твердять, що вони є союзниками червоної армії". Американський командант домагався, щоб большевики відступили та грозив, що візве військо, щоб їх відправило, що з черги викликало дальші советські погрози. Вкінці плютон американських вояків з кулеметами та озброєною автомашиною оточили большевиків та відправили їх назад в советську зону. Цей небезпечний інцідент закінчився докищо американським протестом та видачою українки советам.

ГРЕКИ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬСЯ ПРОТИ АТАКИ

З Атен повідомляють про занепокоєння в Греції щораз більш трівожними вістками про альбансько-югославську підготовку до атаки на Грецію з півночі. Грецькі війська у відношенні до ворожих є чисельно слабші, бо тільки одного вояка можуть протиставити трьом ворожим, проте скріплено сторожкість та пороблено відповідні заходи, щоби забезпечитися перед несподіваною атакою. Для перервання большевицьких безпорядків в нутрі країни, грецький уряд студіює закон про виїмкове право.

ВІДЛОЖЕНО ПРОГОЛОШЕННЯ ВИРОКУ

Міжнародний Військовий Трибунал відложив на один тиждень проголошення вироку на головних німецьких военних злочинців, яких суджено в Норемберзі. Вирок буде проголошений 30-го вересня. В Берліні приготовляється спільну аліянтську тюрму для тих, що дістануть кару тюрми. Здогадуються, що засудженим евентуально на смерть відрубають голови, або повісять теж не в Норемберзі.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18. N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
На рік	$7.00
На пів року	$3.75
На три місяці	$2.00
В Джерзі Сіті і Заграницею:	
На рік	$10.00
На пів року	$5.25
На три місяці	$2.75
Число з суботи (з англійською Частиною):	
На рік	$2.50
На пів року	$1.50

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.	
One year	$7.00
Six months	$3.75
Three months	$2.00
Foreign and Jersey City Rates:	
One year	$10.00
Six months	$5.25
Three months	$2.75
Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
One year	$2.50
Six months	$1.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

РЕЛІГІЯ ЯК ОБЄДНУЮЧИЙ ЧИННИК ДЛЯ КУЛЬТУРИ

Минулого тижня зіхалися в Шікагу сто чільних представників американської науки, а теж і представники філософії й релігії на конференцію з метою підшукати способи для переведення суцільности („інтеграції") культур теперішнього світа.

Коли на конференції являється сотня справжніх науковців і культурників, а всі вони мають велику ціль, то можна надіятися справді інтересної дискусії. Із газетних звітів довідуємося, що вона такою й була. Шукано за різними засобами, які могли б звести докупи розбиткі культури цілого світа. Серед дискусії на перше місце вибилася релігійна справа як обєднуючий чинник у культурних змаганнях людства.

Релігійне питання вибилося на чільне місце майже припадково. Один з дискутантів висловив погляд, що саме релігія, є розєднуючим чинником тому, що в релігійних справах панує нахил до виключности і правовірности („ортодоксальности"). Бо коли хто вірить у певні засади („право-вірить"), то не хоче лучитися з другими, а навпаки шукає відокремлення.

Зогляду на таке поставлення справи, прихильники протилежного погляду вияснювали релігійну справу так: Не правовірна релігія є перешкодою до обєднання культур, а недостача правовірности. Людей не розєднує релігія, а недостача релігійности.

При обговорюванні різних причин розєднання людей дискутанти завважали, що людина вже з природи схильна до агресії. Агресивні інстинкти такі сильні тому, що вони виплекані століттями й передавані з покоління в покоління. Вони наче вроджені людині й тому так сильно вкорінені. Цьому вродженому нахилові треба протидіяти, а засобом для викорінення таких інстинктів є релігія.

Треба наперед людині-одиниці осягнути контролю над своїм „нижчим я", а щойно тоді шукати порозуміння з іншими людськими істотами. Теперішнє виховання, яке вчить людину, як заспокоювати свої бажання, стало підставою агресивности. Цей агресивний напрямок відбився теж в різних культурах західної цивілізації. Противенством до агресії є любов. Вона спиняє агресивність і привертає рівновагу в людині. Щойно, ставнувши на становищі такого вищого розуміння людини як одиниці, могли перейти дискутанти до обговорення релігії як єдиного засобу для взаємного обєднання народів, їх різнородних культур і їх різнородного життя.

Із оцеї дискусії можна прийти до висновку, що науковці вступили на дорогу примирення з релігією і признають їй повне право громадянства у вирішуванні далекосяглих проблем. Донедавна релігію вважалося лише як засіб до уморальнення й самодисциплінування одиниць, а тепер її хочуть використати до злагодження противенств навіть у різнородних культурах, отже для здисциплінування людства на найширших підставах.

ЛЕГЕНДА І ДІЙСНІСТЬ

Останній виступ секретаря торгівлі Генрі А. Волеса в Медісон Сквер Гарден в Ню Йорку та реакція на цей виступ в Америці і в світі поважно причиняться до кристалізації американської закордонної політики, від якої без сумніву залежить майбутня доля світа. Генрі Волес, свого часу заступник президента і зараз член американського уряду, виступив виразно проти теперішньої лінії американської закордонної політики, яку веде секретар стейту Джеймс Бирнс за піддержкою президента Трумана та обидвох, демократичної і республиканської партій, про що свідчить хочби приявність на Паризькій Конференції головних дорадників Бирнса, А. Г. Ванденберга від Республиканської Партії та Т. Конелі від Демократичної. Бирнсову лінію в закордонній політиці теж повністю піддержує публична опінія, виявом якої є без сумніву американська преса, за вимком комуністичних пятиколонників, що цілком зрозуміле.

Внутрішня реакція на виступ Волеса є цілком ясна і недвозначна. Ціла преса, за вимком комуністичного Дейлі Воркер зареагувала дуже гостро, що змусило президента видати окрему заяву, в якій стверджується, що він апробував тільки право на виголошення цеї промови, а не її зміст. Публична опінія дошукується причин цього виступу і в більшості зупиняється не тільки на осінніх передвиборах, але й на майбутніх виборах на президента. Робиться всілякі можливі здогади і витягається всілякі можливі висновки, в більшості на чисто внутрішньо-політичній базі. При цьому ставляється запитання в роді: „Хто властиво веде американську закордонну політику", „Який уряд ми маємо" і т. д. та ставляється домагання точного визначення лінії американської закордонної політики і не плутання її сезоновими виборчими „триками", чи особистими калькуляціями на „джаб" в Білому Домі.

Характер виступу Волеса і його відгук загрожували теж підірванням авторитету президента, бо ж годі піддержувати рівночасно дві протилежні політичні концепції: неуступчивість Бирнса і угодовство Волеса. Одна нюйорська газета в редакційній статті прямо стверджує, що президент цеї промови Волеса або взагалі не бачив, або її не розумів. У висліді прийшло згадане спростовання президента, що він апробував право на виголошення промови, а не її зміст.

Проте, виступ Волеса мав і свої добрі сторінки, головно як іде про кристалізацію як внутрішнього положення в Америці, так і про точне визначення її становища в міжнародній політиці. На тему внутрішнього становища в Америці пишеться про потребу єдности та усунення з державного життя елементів, які стоять під закордонним впливом. Аналізується становище Америки в теперішньому світі та приходиться до висновку, що часи Вашингтона, коли то Америці можна було стояти осторонь європейських та інших справ, минули вже безповоротно та що активної участи Америки в світовій політиці вимагає насамперед добро і безпека самої Америки.

При цій нагоді розвівається одну легенду, яку витворили і всіми силами піддержують большевики, та яка не має нічого спільного з дійсністю, іменно: відступлення від політичної лінії Рузвелта. Стверджується факт, що підчас війни президент Рузвелт цілком добре порозумівався зі Сталіном та що створено відповідну політичну лінію спільних інтересів, насамперед спільної оборони перед ворогом. Американський уряд видав біліони долярів на воєнну допомогу Совєтському Союзові та поробив деякі політичні концесії, напр., в Манджурії, але це ще були часи, коли Сталін говорив про „західних союзників" та про „західних приятелів". Атмосферу доброго взаємо порозуміння та політику угодовства між Злученими Державами і Совєтським Союзом розвіяла не Америка, але сам Совєтський Союз і не Труман та Бирнс відступили від політичної лінії президента Рузвелта, але Сталін і Молотов. Досягнувши перемогу та маючи чимало політичних і територіяльних концесій від західних союзників, Сталін наглo заверинув від політики воєнного часу, заявляючи в своїй святочній промові дня 9-го лютого б. р., що в „капіталістичному світі війна є неминуча". Вчорашніх союзників Сталін нагло загнав в табор потенціяльних ворогів і вслід за тим пішла совєтська політика. Американська політика неуступчивости є тільки реакцією на цілком виразну і недвозначну совєтську підготовку до нової війни з одного боку, а на грубе нарушування платформи співпраці, встановленої президентом Рузвелтом, прем'єром Черчилем і маршалом Сталіном з другого. Від закінчення війни з Німеччиною Совєтський Союз тільки те й робить, що нарушує постанови Атлянтійського Чартеру та договорів в Тегерані, в Ялті і опісля в Потсдамі. Постанови про привернення повної свободи народам у вирішуванні своїх внутрішних справ, Сталін інтерпретує як своє виключне право накидати іншим народам совєтський режім та якнебудь використовувати і підготовляти їх до майбутнього зудару з „капіталізмом". Американсько-англійську концепцію про господарську відбудову Совєтського Союзу Сталін обернув собі в право безпощадного грабунку усіх окупованих країн. Думку про забезпечення народів від можливої дальшої агресії, Сталін обернув у свою власну агресивну політику, як це виказує, напр. справа з Туреччиною та Іраном, а справу рівноправности у вирішуванні міжнародніх проблем Сталін розуміє як свою власну диктатуру в усіх цих справах, як це виказує надуживання права вета в Обєднаних Державах та совєтська постава на Мировій Конференції. Не Америка творить протисовєтський блок, а тільки Совєтський Союз своєю виразно агресивною політикою скерованою проти цілого несовєтського світа змушує народи зайняти протисовєтське становище у їх власній обороні.

Наводячи ці факти і незбиті докази не тільки „злої волі" збоку Совєтського Союзу у відношенні до західних демократій, але тенденційну політику з виразними познаками міжнучої розправи власне між цими двома світами, американська преса стверджує, що так зване „відступлення від лінії Рузвелта" теперішніх керівників американської закордонної політики є совєтською легендою. Якщоб покійний президент Рузвелт жив і бачив цілий повоєнний цинізм в політиці Совєтського Союзу, він сам був би змушений заперечити свій власний Атлянтійський Чартер та всі основи, на яких колись побудовано „великий союз" большевиків зі західними демократіями, пише одна нюйорська газета.

Виступ Т. Волеса допоможе розвіяти деякі легенди, зверне увагу американського загалу на дійсність, не цілком згідну з твердженням Волеса, та приспішить кристалізацію американської закордонно-політичної думки а тим самим і політичного положення в світі.

Місія Англіканської Церкви

Саме тепер відбувається 55 конвенція Єпископальної Церкви в Америці, яку в Європі називають Англіканською Церквою. Шість днів із одинацяти були виповнені нарадами 150 єпископів цеї церкви, а конвенція замітна ще окремим зіздом молоді. Зізд як і ціла конвенція відбувався у Філядельфії, де є величава катедра цеї церкви. Із нарад конвенції містять газети щодня обємисті звіти і тому легко можна було слідкувати за перебігом нарад.

Із зізду молоді передано в пресі, що на ньому звернено спеціяльну увагу на співпрацю з „християнськими росіянами" і 264 приявних делегатів вислали привіт з висловом доброї волі до Російської Православної Семінарії в Парижі. Молодь широко обговорювала „християнську традицію російського народу" і це переконання найшло вислів у згаданому привіті.

Висланя привіту до „християнських росіян" не до Москви, а до Парижа, говорить само за себе і до цього не треба широких коментарів. Одначе треба підкреслити, що ця американська молодь Англіканської Церкви мусіла дістати від когось добрі інформації, яка є різниця між „християнськими росіянами", що перебувають за кордонами Росії і „християнськими" росіянами", що перебувають на російських землях під совєтським режімом, бо інакше послання було б помандрувало не до Парижа, а просто до Москви, де здавна був осередок російського християнства.

Вчасі конвенції широко обговорювано злуку різних протестантських деномінацій, а зокрема Пресвітеріянської з Англіканською Церквою в Америці, одначе ці змагання не увінчалися бажаним успіхом. Та це не зменшує зовсім значення нарад.

Мабуть найзамітнішою подією вчасі конвенції є поява і чинна участь в ній примаса всеї Англіканської Церкви, архиєпископа з Кентербері, Джофрія Френсиса Фишера з Европи. Сам факт, що примас Англії взяв участь в конвенції вчасі, коли Велика Британія намагається всіми силами затіснити звязки з Америкою, є вже багатомовний. Ще більше пророчестим свідоцтвом його місії є його промова, виголошена в англіканській катедрі св. Йоана в Ню Йорку до 7,000 здвигу вірних, у неділю 15-го вересня. У своїй промові він виразно підчеркнув, що він промовляє як „англієць і як церковник" і як такий він кладе вагу на звязок між обома країнами і обома церквами, тобто між Англіканською і Єпископальною — Американською. У дальшій частині проповіди англійський примас говорив про „російську ідеольогію, як релігійну віру, проти котрої ми в демократіях не можемо виступати на засаді нашого егоцентру, але зате можемо противитися на підставі Божих засад". Архиєпископ Фишер промовляв ще на окреміи богослуженні в церкві св. Тройці теж у Ню Йорку і там теж обговорював причини розєднання між народами й державами.

Вистарчить згадати хоч би лише про цю промову примаса Англії, щоб зрозуміти, яку місію він має на цілі, коли приїздить до Америки під таку, пору, як тепер. Це ж важиться доля британської імперії і вона находить своїх оборанців не лише серед світських людей, але й серед духовників. Тут пригадати треба, що Англії не бракує ні науковог, ні політичного ні національного проводу, проте в приєднанню населення Америки для збереження державницької й національної ідеї іде голова Англіканської Церкви до Америки і отверто говорить, про що йде справа у світі, бо по імені згадує Росію, з її протилежною ідеольогією.

Недавно ми слідили за діяльністю совєтського висланника, єпископа Алексія з Москви в Америці. Теж читаємо, що ціла семінарія рабінів з Польщі приїхала до Злучених Держав. Усе це вказує, як кожна нація використовує свої церковно-релігійні установи й організації для поширення національної деології.

У минулому український нарід міг повеличатися теж своїми провідними духовниками, які рука -в-руку йшли із провідними світськими людьми в національних справах. Знаємо, що на скитальщині в Европі йде дальше праця під знаком такого самого обєднання. Так бажалось би, щоб така плянова співпраця йшла теж й між духовними й світськими провідними людьми українського роду в Америці. Кільки зусиль витрачено досі на порозуміння для спільної акції, то аж жалко згадувати. Замісць зближення приходить хіба до дальшого розриву і нарочного відмежування церковних провідників від світських народніх робітників. Нераз приходиться свідомому чоловікові поставити питання до самого себе: „Чи навіть в чисто гуманітарній праці мусить іти по большевицькій лінії в нашім внутрішно - громадськім житті, тобто по лінії безупинного розколювання?". За цим і друге питання: „Чи не знайдеться між нами якась сила, яка спинилаб дальший процес розєднування на такій важливім менті?".

ОЛ. ЛУГОВИЙ — Права автора застерігається.

БУРЕВІЙ

Повість з часів Революції в Росії і Східній Україні в 3-х частинах.

(Другий том трилогії „ОГНЕМ І КРОВЮ").

ПЕРША ЧАСТИНА

48)

Мову про утворення власного війська бригада покрила голосним „ура". Вдруге Паволоцький підняв руку і вмент знов все затихло... Генерал говорив далі:

— В своїй хаті — своя правда, і сила і воля!... — казав великий Шевченко. Нашу правду боронитиме наше військо. Вчилося вас історії обох наших полків. Хто полки формував, кого вони боронили? Говорили наші полки українські князі, українські гетьмани! На старих прапорах полкових ви бачите наші національні барви, образ козацького патрона. Мало не всі інші полки — гусарів, уланів і драгунів формовані українськими державними мужами, впродовж століть боронити українських земель, не яких інших!

І от, ті давні наші кінно-дружинні й козацькі полки всякі короновані розпустниці повернули в полки російські, вже ось 135 літ тому. Де наші полки за тих тринадцять десятків літ чужої служби не побували? Бачили їх під Стокгольмом в поході через леда Ботнійської затоки, бачили в Берліні, Парижі, Брюселі, Римі й Неаполі, під Царгородом, в Трапезунді й Тегерані, в Мукдені і Пекіні! Чиїх інтересів наші полки боронили, кому славу здобували? Російських інтересів, Росії славу здобували, не Україні! Тринадцять довгих десятьлітть у наймах перебували!... Настав час полкам нашим вернутися з наймів у власну Батьківщину. Україну боронити, не Москву-мачуху! І аж тоді прабатьківську землю оратимемо безпечно, коли боронитимуть її українські полки залізні!... З добрими сусідами житимемо у згоді. По братськи ділитимемося чим наша земля багата. Але нас тоді треба буде гарненько попрохати, не відбирати розбишацьким способом, як досі! Ми народ добродушний, бідним любимо помагати! Аже колись, у давнину, за право купівлі нашого хліба наші сусіди між собою не раз воювали! А з лихими сусідами. Дамо собі і з лихими раду! Збудуємо власну хату, велику державу Українську, або загинемо! Раз мати родила! Мусимо отверто засісти на власного, українського коня! Хто хоче їхати на двох, служити Україні і Москві не вражати, той хляпнеться в болото! В болото без порівняння гірше від оцих Пинських болот, що в них ось вже півтора року висиджуємо!

— Російським високим командам ми обовязані поставити рішучі домагання. До закінчення війни боронитимемо й надалі українську землю, український нарід від страхіть воєнної хуртовини. Але боронитимемо у складі Української, не російської, Армії! Тому домагаємося виділення українського вояцтва на всіх фронтах в окремі українські полки, дивізії і корпуси. Всі українські корпуси переводяться в Україну. Південно-Західний і Чорноморсько-Румунський фронт переіменовуються в Український фронт, з українською командою, українським генералітетом. Традиційно українські полки переводяться в українську армію в повному складі, виділивши вояків і старшин всіх інших національностей. Такими заходами ми надамо нашим українським полкам славних традицій- наші давнини. Звяжемо молоду нашу армію з традиціями княжих дружин і козацтва... Ось, вкоротці, наші домагання, подиктовані потребами дня! Ось тому присягнути Тимчасовому Урядові не сміємо! Свої домагання здобудемо, — створимо Українську Армію, — тим самим положимо міцні підвалини під будову нової Української Держави, проведемо в життя задуми наших велитів давнини, — Ярослава Мудрого, Мономаха, Романа, Данила, великих князів і королів наших, великих провідників козацтва Хмельницького, Богуна, Дорошенка... Тим самим докажемо нашим ворогам і нашим прихильникам нашу життєздатність, нашу готовість творити власну Державність без опіки братів і братанків! Докажемо всім, що Україна не вмерла і не вмре ніколи!

— Ура!... Слава!... Живе Україна!... — тисячеголосо понеслося по Пинських полях. У весняному повітрі вперше відколи пинські болота болотами, попливли слова: „Ще не вмерла Україна"... Не всі знали слова пісні, та співали всі... Може вперше в історії українці, в російському генеральському уборі, при перших словах пісні виструнився, приложив руку до шапки, удекорованої трьохбартною російською кокардою на жовточорній розетці. За Паволоцьким в салюті відродженої України витягнулися руки князя Ромейка - Гурка - Друцького-Соколинського, полк. Дессіна і Дарагана. Виструнилися старшини і вся бригада...

Пісня кінчилася. Вояцтво розбрилося по своїм стоянкам жваво розмовляючи. Бажалося кожному говорити, плянувати майбутність. Але час не стояв. Зближався вечір, в стійлах ждали води і вечірньої пайки харчу коні! Про зміни в російській імперії, про революцію вони може не довідалися! А може й не перейматися революцією, — хто то може знати які думки роїлися в кінських головах! Напевно не знали ще одного: що відтепер вони стають на службу Україні.

(Дальше буде).

З ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

НАТАЛКА ПОЛТАВКА НАД ГУДСОНОМ

Маючи вже деякий досвід з украінськими театральними імпрезами в Америці, я уявляв собі заповіджену на неділю, 15-го вересня у Вебстер Гол оперету Котляревського „Наталка Полтавка" менш-більш так: Наталка, відспівавши „Віють вітри..." починає говорити: „Петре, Дарлінг, де ти тепер..." і т. д. в тому дусі. Але я помилився і то грубо. Як іде про мову, то всі артисти без виїмку говорили точно так, як Котляревський написав, хоча і в деяких нечисленних випадках з вухом скерованим підозріло в сторону будки підповідача. Це, звичайно, не є жадним недотягненням, бо на це підповідач в будці і сидить. Сама песа — хто її не знає і кого вона не хвилює, не залежно від того, скільки разів він її вже бачив! Але до песи належить теж її виконання, музичний супровід і не в останній черзі декорації. Під цими трьома оглядами можна б мати до останньої „Наталки Полтавки" у Вебстер Гол деякі побажання. Терпелиха (п. Лідія Корецька) і цим разом виправдала свою славу співачки і артистки і, гадаю, кожний радо хотів би її знова побачити і почути на сцені. Виборний (Павло Слободян), Возьний (Федір Бражник) і Микола (Микола Перчишин) — вивязались зі своїх роль бездоганно, навіть дуже добре. Годі було б сказати, котрий краще, хоча своєю поставою та самою ролею дещо вибивався Виборний. На окрему увагу заслуговують Наталка (п. Марія Осадчук) і Петро (Андрій Цюпка). Обидвоє мають добрі голоси і виявили теж чималу музичну культуру, та що з того — насувалася заввага, приглядаючися їм на сцені. Наталка в кінцевих партіях набрала більше сміливости і почувалася певніше, що мало теж корисний вплив на її гру. Петро, натомісць, звертав більшу увагу на виконання пісень, а все інше було для нього „побічне".

Музичний провід — п. Марія Грибінецька (фортепян) і проф. М. Корикора (скрипка) не цілком дописав, головно скрипка, якщо маю висловити підслухану опінію цих, що на музиці визнаються. Про декорації говорити не можна, бо їх майже не було, що теж у відповідній мірі могло вплинути на деяку сонливість цілої акції. Характеризація і строї артистів — цілком добрі.

Були ще теж деякі надпрограмові точки, як напр. виступ п. Сурмача, цілком наталкопетрівська поведінка деяких глядачів, зокрема одної пари на балконі, і т. п., але це — як сказано — надпрограмово і до нашої оцінки не належить.

При цій нагоді треба висловити ще одне побажання, і не тільки до тих, хто подібні імпрези влаштовує, але й до відвідувачів. Це точність. Імпрезу заповіджено „точно" на годину шосту сполудня і вона почалася точно з півгодинним опізненням, а більша частина приявних прийшла точно під кінець виставки.

ад.

Союз Українських Канадійських Ветеранів

В днях 8-го і 9-го вересня у Винипегу відбулися домініяльні наради Союзу Українських Канадійських Ветеранів, якими проводив учасник інвазії в Нормандії, сотник „Роял Винипег Райфилс" І. Ю. Карасевич. Підчас нарад заторкнено і вирішено ряд справ, які відносяться до ветеранів як бувших вояків і зараз знова звичайних громадян Канади.

1. Союз Українських Канадійських Ветеранів закликає усіх ветеранів вступати в ряди Канадійського Легіону, бо лише зорганізовано можна добитися поліпшення як загальних, так і своїх особистих обставин. В громадському житті ветеран повинен заступати ці ідеї, та боронити тих інтересів, за які він був готовий віддати своє життя на фронті. Зокрема канадійські ветерани українського походження повинні вступати в ряди Союзу Українських Канадійських Ветеранів та брати активну участь в громадському житті, зверненому на користь українського суспільства.

2. Після закінчення Другої Світової Війни в Канаді видвигнено думку, щоби для увіковічнення памяті поляглих ставляти живі памятники, іменно будувати Памятні Доми, в яких нові покоління були б виховувані на принципах тих ідей, за які їхні попередники склали свої голови і навіки спочили на европейському континенті. Союз Українських Канадійських Ветеранів закликає українське суспільство дати належну поміч тим канадійцям, які вже приступили до цего патріотичного діла та обміркувати теж можливості будови таких домів в українських місцевостях Канади.

3. Українські Канадійські Ветерани свідомі своїх обовязків щодо Канади і канадійського суспільства та вважають за відповідне підкреслити цілком недвозначно своє становище до деяких справ, від яких залежить не тільки доля Канади, але й цілого світа. Союз Українських Канадійських Ветеранів стоїть на демократичних і християнських засадах. Він вірить у прогрес, але не такий, під яким скривається будьякий тоталітаризм і диктатура, як націзм чи комунізм, що власне під поняття поступових партій підшиваються. Українські Канадійські Ветерани вірять і обстоюють свободи проголошені Антлантійським Чартером та осуджують всякі спроби і намагання накидувати одиницям силою чи терором погляди, чи приналежність до товариств, організацій і партій. Вони зокрема осуджують намагання деяких робітничих організацій в Канаді звернені на поширювання незгоди, радикалізму та недовіря до канадійських демократичних установ, бо ці організації не мають на меті ані інтересів Канади, ані добробуту її населення. Українські Канадійські Ветерани виступають рішучо проти всіляких чужих впливів та поширювання чужих ідеологій, які противляться канадійському життті та вважають, що уряд Канади повинен перевести відповідну провірку тих організацій, які ідеологічно підлягають Советському Союзові. Рівночасно перестерігається ветеранів, щоб не дозволяли втягати себе до цих організацій та використувати їхніх заслуг і відзначень для ведення протиканадійської роботи. Українські Канадійські Ветерани звертають увагу своїх товаришів по зброї та увагу світа взагалі на положення в Україні, та протестують проти повної негації там советським урядом усіх тих ідеалів, за які вони боролися і багато з них погинули. Зокрема протестують проти жорстокого переслідування Української Греко-Католицької Церкви та її духовенства і вірних та насильного перетягування їх на московську православну віру.

4. Союз Українських Канадійських Ветеранів, базуючись на гуманітарних і християнських засадах, закликає усіх українських канадійських ветеранів, щоби вони одинцем і організовано несли найширшу допомогу українським скитальцям в Західній Европі, на яку вони повністю заслуговують.

Винипег, Ман., 9. вересня 1946.

ПРЕСОВА КОМІСІЯ:
А. І. Яримович, Б. Панчук.

З ПОЖОВКЛИХ ЛИСТКІВ...

You Can't Kill a Ghost, Joe
Editor Speaking

ТИ НЕ МОЖЕШ ВБИТИ ДУХА, ЙОСИФЕ

Рисунок взятий з „Мірор" з 22-го червня 1938. Під ним була надрукована велика стаття під заголовком: „Нова чистка в Україні", в якій вичисляється ці страхіття, що їх переживає український народ під чоботом кривавої диктатури Сталіна. „Але Сталін" — закінчила тоді свої міркування газета — „ніколи не зможе вбити духа України". Від того часу пройшло майже десять років, чи не найбільш кривавих і жорстоких в історії України, а Сталін сьогодні знова наказав „чистку" України. Історія знова повторяється і Сталін знова стріляє в духа України. Та дарма, Йосифе, сам згинеш і пропадеш, але духа України не убеш.

Англійська преса про Україну

(За Українською Інформаційною Службою, Лондон).

(за час від 15-го до 31-го липня 1946 р.)

„Патріот" (18. 7.) в статті Дж. Ф. Стюарта, містоголови Шкоцької Ліги Свободи Европи, говориться про відносини в СССР. Автор оповідає, що він знає советську імперію, бо переїхав її не як гість, а виконуючи свою професійну роботу, мешкав серед селян цілими місяцями, а вертаючи звідав, тоді ще вільні, Балтійські держави. Рівень советського селянина найнижчий, як лиш він коли десь бачив. Советський селянин не має нічого свого власного. Говорити, що Совети депортували з балтійських країн лише немногих, є нонсенс, бо депортації були масові. Автору пощастило бачити інструкції НКВД, в яких перед інвазією цих країн докладно встановлювалося, що треба робити для винищення населення. Депортувалися сотки тисяч, розлучувалися діти від батьків, жінки від мужів. Це була планова екстермінація культурних европейських народів. Далі автор пише, що „так звані вибори, якими обдурювали світ, щоби він повірив, що Балтійським державам привернено наново їх незалежність, — що ці вибори переведено після знаного російського взірця, **вже уживаного на Україні** і в Грузії, — на вістрях багнетів солдатів червоної армії".

„Енсфільд Ґазет енд Обзервер" (19. 7.) доносить про публичне віче Енсфільдської філії Британсько - Советського Товариства, на якім **місс Філіпс Гейс** оповідала про свою подорож до СССР, де з Юнацькою делегацією вона пробула два місяці. Її звіт треба зачислити до подібних звітів чужинців, які їдуть до СССР, щоб бачити лише те, що їм покажуть, а потім, повернувшись, робити рекламу російській тиранії. Про Україну місс Гейс оповідала лише — як доносить газета — що вона звідала багато колхозів і совхозів. На Україні — каже — цілі села були знищені відступаючими німцями (і очевидно наступаючими москалями, про що місс Гейс нічого не знає), а більшість з тих, **які місс Гейс бачила** (цебто яких їй показували) майже зовсім відбудовані. Як своїть справа з тими, яких місс Гейс не показували, вона очевидно не знає.

„Шілдс Газет" (20. 7.) доносить, що недавно вернувся з своєї подорожі по Америці всеч. д-р Ф. Й. Майлс, секретар російського місійного товариства. Д-р Майлс є один з тих, які твердять, що **на Україні і Білій Русі існує широко поширений релігійний рух і релігійні настрої.** Багато вояків червоної армії в тих країнах, повернувши з Заходу, привезли з собою Біблії, які знайшли захоплених читачів.

„Кетолік Геральд" (26. 7.) в статті **„Москва інсценізує судову розправу греко-уніятського священства"**, доносить з вірогідного джерела, що советська секретна поліція, в тісній спілці з провідниками збольшевиченої російської церкви, приготовляє „процес" греко-уніятського українського священства, серед якого — за советською утертою практикою — кілька обжалованих буде „каятися" і розкривати свої „злочини", яких вони допустилися проти Советів „на приказ Ватикану". Газета пригадує, що 6. квітня 1945 року митрополит Сліпий, разом з 6-ма єпископами і многими священиками, були заарештовані і вивезені до Москви. В тюрмі — на приказ НКВД — українських єпископів відвідали найвищі достойники советської православної церкви з ціллю наклонити до опущення Унії, але надаремно. Обвинувачення, яке видумало НКВД, має звучати в тім напрямку, що Ватикан жадав від єпископату греко-католицького розпочати протисоветську пропаганду в Галичині, але митрополит Шептицький, „приятель Советів", спротивився цьому; тому „реакційна частина духовенства" з наслідником Шептицького, Сліпим, постановили... „отруїти Шептицького". Советські кати хотіли вимусити від митр. Сліпого „зізнання" в бажанім для них сенсі, але наслідок був лише той, що не витримавши тортур, митр. Сліпий помер у вязниці. Такі є методи „внутрішньої політики" СССР яким з спокійною совістю приглядається культурна християнська Европа.

„Таймс" (27. 7.) обговорює книжку Вальвера Колярза **„Легенди й дійсність у Східній Европі".** Автор звертає увагу на різні розуміння „національности" в Західній і в Середній Европі, між Росією і Німеччиною. На Заході це поняття покривається з поняттям державности, тоді як в „европейськім Середнім Сході" так не є. XIX і XX віки були свідками відродження націй, що були втратили свою державність. Це призвело — пише автор — до піднесення ними або їх проводом, історичних претенсій, які не все дадуться погодити з існуючими відносинами. І так, угорці мріють про містичні границі земель „корони св. Стефана, поляки — про Велику Польщу від Одри до Дніпра і Чорного моря, Кроати жадають Боснії, Серби — Солуня, Болгари — виходу на Егейське море і пр. Греки дивляться з погордою на своїх північних сусідів, як на варварів, так само як угорці на словян, а поляки на галицьких українців, національність яких уважають за „злісний винахід" і пр. Як погодити ці уявлені претенсії — автор не знає. Бо те, що він пропонує як розвязку, не можна визнати за таку. Він пропагує міжнародну адіністрацію цих земель швайцарцями, полудневими африканцями, бельгійцями і канадійцями з англійською мовою, як мовою взаїмного порозуміння. „Таймс" не вірить в реальність подібних планів, автори яких зараз же будуть окричані „плутократичними локаями" і „фашистівськими бандитами". Щодо самого „Таймсу", то він ще не знає чи зарадять ситуації советські методи (дотеперішня практика Советів на тих землях ще не переконала його щодо цього). Наївність часопису доходить до того, що він вірить, що „комуністичні партії **щиро** стремлять до порозуміння між національностями, але що цьому бодай частинно, йде наперекір сувора централізація влади, яку ці партії запроваджують"... Цікаво ствердити, що в Англії є великі й поважні часописи, які — хоч услівно — вірять ще в „щирість" советських намірів...

НЕ ПУСТИЛИ ЮГОСЛАВЯН НА ПЯТИКОЛОННИЙ КОНГРЕС В НЮ ЙОРКУ.

Незадовго має відбутися в Ню Йорку пятиколонне большевицьке збіговисько під назвою Третього Американського Словянського Конгресу. В ньому візьмуть участь теж деякі спеціяльні висланники Сталіна з відомою парою — Корнійчуком та Васілевською на чолі, та на якого вже дожидає сталінська „культурна делеґація" зі Советської України. „Піддержуванням Американсько-Словянського Конгресу советський уряд намагається скріпити свою пяту колону на цьому континенті" — пишеться в одному американському тижневику. Виходило б, американці здають собі справу, що це за „конгрес" і тому теж правдоподібно американська амбасада в Білгороді, покликуючись на відповідні іміграційні закони, вдмовила віздових віз югославським большевикам. З Білгороду повідомляють, що вісім членів югославської делеґації на це большевицьке збіговисько в Ню Йорку, яким американська амбасада відмовила права візду до Америки, вислали послання до команданта цього збіговиська Леона Кршицкого, в якому заявляють, що відмовлення їм американських віз являється „неприязним актом, зверненим не тільки проти народу Югославії і словян взагалі, але теж проти миролюбних і демократичних народів світа". В Америці, як подаємо на іншому місці, на всякий випадок домагаються переведення в життя закону про точну реєстрацію цих „миролюбних" пятиколонників з большевицьким ножем за пазухою.

Підготовка кампанії за ЮСО.

Вже незабаром пічнеться кампанія за збірки для ЮСО. З цієї нагоди голова Адміністрації Ветеранів, ген. Омар Н. Брадлі пригадує, що американське громадянство має обовязок подбати за здоровля тисячів ветеранів, які наражали своє життя за долю всього краю. Їм треба тепер помогти вернутися до нормального громадянського життя. Брадлі пригадав, що видатки для підтримання активности ветеранів при допомозі клюбів під назвою ЮСО зростуть у 1947 році до висоти $19,000,000. Ген. Брадлія підтримали в його зазиві ще ген. Двайт Д. Айзенгавер і Адмірал Честер Нимиц, а зокрема ще д-р Карло А. Менингер, знаний психіятрист, який є командантом Загального Ветеранського Зимового Шпиталю в Топека, у стейті Канзасі.

Д-р Менинг твердить, що добрий настрій є могутньою підтримкою у приспішенні виздоровлення ветеранів по шпиталях. А саме тому, що по шпиталях утримує ЮСО свої клюби для ветеранів, дуже потрібно дати поміч для існування й поширення діяльності таких клюбів. Ці клюби уладжують для обездолених ветеранів вечерки з танцями, товариські забави і всілякі розривки, які причиняються до розвеселення людини, яка стала неспосібною до праці.

Крім цього ЮСО вже тепер дбає про вояків, які стануть ветеранами після покінчення військової служби. Діяльність ЮСО показується і таких ділянках:

Утримування 400 клюбів по всіх стейтах, де лише є шпиталі для ветеранів, або де є табори для вправ вояків; утримування кімнат для відпочинку й розривки по залізничих стаціях для вояків у переїзді, все одно, чи вони їдуть на вправи, чи на свята домів, чи на відвидини своєї рідні; заморем ЮСО втримує клюби на Филипинах, Аласці, на Гаваях, у Смузі Панамського Каналу, на островах Антилі та в Новій Фунландії; ЮСО уладжує театральні й фільмові вистави в таборах заморем, а також і в ветеранських шпиталях в нашій країні.

Коли взяти під увагу таку всесторонну діяльність, чи це не повинно бути заохотою для кожного громадянина своїм датком причинитися до дальшого розвитку діяльности ЮСО?

ЖАРТИ

Цілком природно.

Фармер оголосив пошукування за пастухом, а зголосилася дівчина.

— Але ж дівчинко — каже фармер — я оголошував за пастухом, а не за пастушкою.

— Знаю це — каже дівчина — одначе яка є причина, щоб дівчина не могла пасти худобу.

— Бо в мене вже була раз дівчина і помішала мені всі мої пляни — пояснює фармер.

— А хто же це такий був? — питається знову дівчина.

— Та теперішня моя жінка — різко відповідає фармер.

Догадлива служанка.

— Наша служанка перечитує нашу пошту — каже жінка до чоловіка.

— А ти як про це знаєш?

— Бо швидко потім, як поштар приніс листи, а між ними і побажання від твоєї тітки, вона пішла пекти книш на твій день уродин.

Практичне вияснення.

Американський письменник, звісний гуморист Марк Твейн, був дуже примірним чоловіком своєї жінки. Особливу шанував він дуже її звичку затримувати в тайні перед чоловіком свої листи. Збірка памятників по Твейні в Історичнім Товаристві стейту Мизури виказує листову коверту, адресовану до жінки Твейна. Поперек цеї коверти поміщена замітка Твейна, написана його рукою: „Отворено помилково„ щоб побачити, що там є в середині".

Шукають своїх рідних

УВАГА: Пишучи до Укр. Допом. Комітету, просимо з початку листа подати, в якій групі і під яким числом є дана особа.

ҐРУПА: ЛИСТИ ДО:

3252. Комарніцька Йоанни з пов. Турка від Комарніцька Марії.

3253. Куліковський і краянів з сіл Підгори, Молова, Семенова, Теребовля, від Понятишин Василя з Гумниськ і Яніни (Куліковська) з Варваринець.

3254. Ботулінська Параски, Стадникевич Олени, Підгірний Михайла від Маслянка Івана.

3256. До односельчан з села Криниці і Нового Санча від Кекляк Степана з с. Вірхомлі.

3257. Омахиль Кайтана, Еміля і Володислава з с. Кучорова Малого, Буковина, від Смілевський Станислава Еміля.

3258. Мельник Ілька з с. Семеґинів, Стрий, від Мельник Евгена.

3259. Гірний Гната і Катерини, Барилик Михайла, Кос Теодора від Кос Михайла з Комарна.

3261. Луцишин Станислава з Калуша від Луцишин Михайла з с. Солець, Дрогобич.

3262. Сунак Василя з с. Братківці, Стрий, від Лесів Михайла з с. Моршин, Стрий.

3264. Юрик Йосифа з с. Коханівка, Яворів, від Юрик Анни.

3265. Грибик Василя і Івана від Грибик Корнила з с. Поплавник, Рогатин.

3266. Величко Миколи від Петрів (Величко) Ольги з с. Миколаєва над Дністром.

3267. Шак Янполя, Швець Петра від Шак Івана, Рудакова Наталі.

3268. До рідних і знайомих зі Стрия від Диба Стаха, Беґій Володимира, Данилишина Зенона, Мостецький Володимира, Блищак Ярослава, Болесто Ярослава, Чупляк, Добрянський Володимира, Микитка Олеся, Гузар, Дубик Ярослава, Дунець Остапа і з Бібрки від Чемеринський Богдана.

3269. Сабочинський Івана від Косючук Ольги.

3270. Ґуральний Олекси від Баран Михайла.

3271. Кучер Антона з с. Требухівці від Кучер Йосифа.

3272. Демус Миколи від Коліщак Данила.

3273. Буньо Миколи, Григорія і Степана, Москвак Івана і Михайла, Паньків Антона і Івана, Струмеляк Костя і Гриня, Янушевич Зофії, Легуцька Настуні, Медвідь Василя від Ґураль Миколи з с. Корналовичі, Самбір.

3274. До краянів і знайомих з Перемишля від інж. Котик Василя.

3275. Рудак Григорія з села Свитин, Броди, від Рудак Григорія.

3276. До кревних з с. Камінне, Надвірна, від Бойчук Василя.

Масло Івана з с. Кути, Золочів, від Масло Ольги.

3277. Желтвай Ольги і Елисавети з Карпатської України від д-р Желтвай Людвика і Павла.

3278. Фікташ Івана з с. Дорошів Великий від Смага Ярослава.

3279. Козловська Юлії (Ковалик) з с. Струтин, Золочів, від Маркевич Йосифа.

3280. Папінько Олександра з села Ускань, Перемишль, від Шлюсар Розалії.

3282. Постолюк Семена з с. Сторонибаби, Золочів, від Постолюк Лидії з дітьми.

3283. Нетрель Антона (мабуть в Арґентині), Полчук Мозеса з пов. Лужки, Каледа Павла від о. Непрель-Рак Сергія і Наді (Столяр).

3284. Жук Якова з с. Медвеже, Волинь, від Мирончук Григорія.

3285. Буйда Михайла і Степана з с. Корні, Рава Руська, від Макух Михайла.

3287. а) Діляк Анни і Марії, Оленчук Анастазії, Гуль Катерини з с. Кліщівна, Рогатин, від Філяк Василя.

3287. б) Коваль Влодка з с. Руда, Рогатин, від Захарків Василя.

3288. Сикала Анни з с. Хоржів, Ярослав, від Сикала Евгена.

3289. Кульбіцька-Головей Марії від Головей Михайла.

3290. Лаврук Йосифа, Назарук Романа, Шевчук Катерини від Шевчук Анастазії.

3291. Атаманець Михайла з с. Лубянки Вищі, Збараж, Городецький Івана з с. Жежилів, Бердичів, від Осадчів Василя і Сосницька Наталки з с. Діброта, Збараж.

3292. Гнідик Ольги з с. Махнівка, Сокаль, від Сенюк Григорія.

По інформації писати до:

United Ukrainian American Relief Committee
P. O. Box 1661
Philadelphia 5, Pa., U. S. A.

В запитах просимо конечно подавати групу і число.

DELAYED — Carolyn Grey, vocalist with Gene Krupa's orchestra, has had to delay her honeymoon because of the orchestra's busy schedule. New husband is Joe Dale, orchestra's road manager. Orchestra is leaving New York for a Chicago engagement.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Місячні збори Бр. св. Юрія, від. 239, відбудуться в суботу, 21. вересня, в год. 7. ввечір. Тому, що є дуже важні справи до полагодження, прохаємо всіх членів бути приявними на зборах. — Уряд.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Тов. Запорозька Січ, від. 117, повідомляє всіх члениць і членів, що місячні збори відбудуться в суботу, 21. вересня, в церковній гали, 28 Іст 7. вул. Кожний член повинен явитися на ці збори, бо є важні справи до полагодження. Також просимо членів вирівнати свої довги, бо інакше будуть суспендовані. Члени, котрі мають дітей ще не асекурованих, то У. Н. Союз має для них нові полиси під назвою едукаційної полиси. За інформаціями удавайтеся до свого секретаря. — За уряд: С. Малярський, предс.; Т. Ніньовський, секр.

СТЕМФОРД, КОНН. — Місячні збори Бр. св. Арх. Михаїла, від. 350, відбудуться в неділю, 22. вересня, в годині 2. пополудні, в церковній гали на Ґринвіч Еве. Просимо всіх членів і члениць, місцевих і позамісцевих прийти точно на час, бо є важні справи до полагодження. — В. Карий, предс.; В. Блащук, кас.; І. Михайлишин, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Повідомляємо всіх членів Тов. Зоря, від. 69, що місячні і спеціяльні збори відбудуться в суботу, 21. вересня, в год. 8. ввечір. Просимо всіх членів прийти обовязково, розібрати тикети на баль і вибрати комітет до балю. Збори відбудуться в гали при церкві св. Юрія, 33 Іст 7. вул. — За уряд: Й. Забавчук, предс.; І. Мартинець, кас.; М. Ликтей, секр.

ЗМІНА АДРЕСИ

МОЯ НОВА АДРЕСА:
N. MAKSYMOWICH
1784 West Avenue,
Corner 18th Street,
Miami Beach 39, Fla.
Phone: 5-7786.

ТАРЗАН, ч. 1451. Небезпечна краса.

Банту сказав Тарзанові, що він був під впливом чоловіка, званого Зондо. Це був давніший цирковий гіпнотист, який збожеволів і утік.

Згідно з оповіданням Банту, божевільний Зондо мав дивну силу над звірятами. Він використовував знання Банту і приготовляв сензаційний виступ із звірятами.

Він саме хотів використати красу Діяни, щоб приманити людей на виступ.

Своїм поглядом він міг приневолити Діяну до виконання такого подвигу, який був неможливий серед нормальних відносин.